

доставяли основнитѣ колове за тия подове; отсетне тѣ въвели обичай да ги доставятъ така: всѣки гражданинъ, когато ще се жени, билъ дълженъ да достави три кола. Тѣ се добивали отъ планинската верига Орбелосъ. Но всѣки взима много жени. И тъй тѣ живѣятъ по следния начинъ: всѣки има върху подоветѣ своя собствена колиба, въ която живѣе, и една врата — капакъ на пода, която води надолу въ езерото. Децата си тѣ приврзватъ съ вжже за крака, отъ страхъ, да не паднатъ въ водата. Конетѣ и работния си добитѣкъ хранятъ съ риба; тя е толкова много, че всѣки, като си отвори вратата и спусне съ вжже кошница, дълго не чака и я изтегля напълнена съ риба“. Останки отъ тия езерни жилища на Стримонъ намѣрилъ въ 1863 година младиятъ френски археологъ Deville. Ала не само на Прасиаския заливъ, но и навътре въ страната старитѣ трако-илири, именно племето *скир-тони*, се занимавали съ риболовство въ надезернитѣ си жилища. Дори славянитѣ, които се преселили тукъ, заварили не само тоя начинъ на животъ у туземцитѣ, но и сами последвали тѣхния примѣръ. На източния брѣгъ на голѣмото Прѣспанско езеро се намира селото *Наколци* или *Наколецъ*, което се споменува още въ 1334 година, като принадлежностъ на Трѣскавецкия манастиръ (близо до Прилѣпъ). *Наколцитѣ* сж безъ съмнение обитатели на жилища, построени на стълбове или на колове; изглежда, че такива постройки по славянски се наричали *наколие*. Заслужва да се отбележи, че равнището на езерото значително се измѣнява споредъ подземнитѣ отливи; въ древността и въ срѣднитѣ вѣкове, когато склоноветѣ на съседнитѣ височини били покрити съ гъста гора, езерото било по-обширно и могло да покрива пространството, дето сега се намиратъ крайбрѣжнитѣ селища. Впрочемъ, въ българския градецъ Струга, дето Черни Дринъ изтича отъ Охридското езеро, досега много къщи сж построени на колове въ рѣката; френскиятъ пътешественикъ Dumont недавна забележилъ на тесалийскитѣ езера подъ Оса и Пелионъ къщи, построени на колове и служещи обикновено за нощуване на овчаритѣ¹⁵. Срѣбскиятъ писателъ Верковичъ разказва, че у българското племе *Пиянци* (още въ срѣднитѣ вѣкове се споменува областъта *Пияньць Πιάντζα*), което живѣе въ старата Пеония между горна Струма и Брѣгалница, се запазило предание, че тѣхнитѣ прадѣди били преследвани отъ морски вили и голѣми води и че тѣ „строили колиби надъ водата, въ които спѣли“.

Между илиритѣ бележити сж горно-италийскитѣ *венети*¹⁶ и многобройнитѣ племена на морскитѣ разбойници въ Далмация: *истри*, *яподи*, *либурни*, *далмати*, *ардиен* и преди другитѣ — *автариатитѣ* на Бояна и Косово поле, най-храброто и многобройно илирско племе; тѣхното име се запазило въ названието на херцеговинската рѣка *Тара*. На изтокъ отъ автариатитѣ покрай българска Морава живѣли *дарданиитѣ*. Около Охридското езеро и въ планинскитѣ долини на Дебъръ живѣли *дасаретитѣ*, за които се говори у Страбона, че до такава степенъ били изтрѣбени отъ келтскитѣ скордиски, щото страната имъ се покрила съ неизмѣрими гори; Ханъ, обаче, намѣрилъ въ Охридъ единъ надписъ, отъ който се вижда, че дасаретитѣ живѣли въ тая мѣстностъ още презъ време на римската империя¹⁷. Нѣкои мислятъ, че отъ името на старитѣ дасарети трѣбва да се произведе името на сегашното ромънско племе месарети въ Пиндъ.

Отъ епирскитѣ и македонскитѣ племена ще споменемъ само *долонитѣ* въ Пиндъ и *линкеститѣ* въ западна Македония. Македонцитѣ и епиротитѣ рано се слѣли съ гърцитѣ, които отъ стари времена оградили брѣговетѣ на полуострова съ една почти непрекъснатата верига отъ цъвтещи колонии.

Най-старо и най-важно свидетелство за характера и бита на тракитѣ намираме у Херодота¹⁸: „Тракийскиятъ народъ е най-многоброенъ отъ всички, поне следъ индийцитѣ; споредъ моето мнение, ако той имаше единъ госпо-